

Darius Kundrotas

Dvasinės dovanos

Dvasinės dovanos

Dažnoje bažnyčioje rasime tikinčiųjų, kurie yra užsiėmę dvasinių dovanų paieška. Yra organizuojami net atskiri kursai, kuriuose remiamasi kažkieno parašytais knygomis, neva padėsiančiomis išsiaiškinti bažnyčios narių vietą Kristaus kūne. Dauguma užduoda sau klausimą: „Ar aš turiu dvasinę dovaną? O kokia gi ji?“ Jei neturi dvasinės dovanos, esi vos ne nevykėlis, o jei ją turi, jei jau išsiaiškina, kas esi, tai tampa reikšmingas ir jautiesi tarsi rankose laikytum aukso gabalą.

Dvasinė dovana yra tapusi tarsi tapatybės kortele, kaip įrodymas, kad esi išgelbėtas, kad esi ypatingas, kad Dievas tikrai per tave veikia. Daugelis galvoja, kad dvasinės dovanos neturėjimas lygu būti neišgelbėtam, todėl bažnyčiose tai jau tapo dvasinių dovanų religija. Juk kiekvienam tikinčiajam Dievas duoda dvasinę dovaną, o jei jos neturi, reiškia nesi tikintysis. Tada reikia užsiimti dovanos paieška, lankyti specialius kursus,

išlaikyti testus, iš kurių pasimatys, kokia dovana Dievas tave apdovanojo.

Rašto pažinimo neturinčiam tikinčiam sunku ir susigaudyti, kas vyksta, ką daryt, kur ieškoti atsakymų. Iš tikrųjų viskas labai sudėtinga, kai bandoma patiems kažką susikurti ir imituoti Dievą. Juk jei esi gavęs dvasinę dovaną, nereikia aiškintis ir spėlioti, kokia ji, ir ar iš viso ją gavai. Kai dvasinę dovaną turi, ji iškart pasireiškia – juk tai dovana, o ne žmogaus įdirbis. Viskas būtų daug paprasčiau, jei leistume Biblijai mus vesti ir parodyti tikrąjį kelią. Jei Dievas yra dvasinių dovanų davėjas ir kūrėjas, tai gal geriau pažiūrėti į Jo knygą, kurioje apie tai mokoma?

Tad pasigilinkime į Raštą ir pabandykime išsiaiškinti tai, kas daugelyje bažnyčių visai neaišku. Biblija apie dvasines dovanas moko kelių pamatinių dalykų:

- *Dvasinės dovanos nėra dievotumo požymis.*
- *Dvasinės dovanos buvo skirtos bažnyčios statydinimui, o ne individualiam naudojimuisi*
- *Tam tikros dvasinės dovanos buvo duotos tik vienai bažnyčiai*
- *Dvasinės dovanos buvo laikinos*

Dievas nėra davęs nei vienos dovanos tam, kad tikintysis galėtų jos pagalba pasirodyti, koks jis yra dievotas. „Aš – pranašas, aš kalbu kalbomis, argi tai neparodo, koks aš svarbus, ne toks, kaip kiti? Jei Dievas man davė šią dovaną, vadinasi Jis mane išskiria iš kitų“. Šitoks požiūris – ne dievotumo, o kūniškumo požymis.

Dievas davė dvasines dovanas ne tam, kad mes išsiskirtume ar galėtume pasipuikuot, o tam, kad jų pagalba būtų statydinama visa bažnyčia (1Kor 14, 12).

Išgelbėtiems žmonėms reikalingas dvasinis maistas, Dievo žodis, kad tikintysis bręstų, tobulėtų. Dievo tikslas – kad „visi žmonės būtų išgelbėti ir ateitų į tiesos pažinimą“ (1Tim 2, 4).

Kai Dievas mus išgelbėjo, mūsų kecionė tik prasidėjo. Mes dabar turime pažinti tiesą, kad sužinotume apie savo Gelbėtoją ir apie mūsų naują tapatybę. Mes esame nauji kūriniai, Kristaus kūnas, mus Dievas įtraukė į savo planą, todėl turime tai išsiaiškinti, nes aplinkui yra daug klaidingų mokymų, siekiančių atitraukti nuo mūsų tikėjimo. Mes pažįstame tiesą per Raštą, nes jame yra visų Dievo planų aprašymas. Tačiau pačioje pradžioje, kai tik atsirado Kristaus kūnas, niekas neturėjo raštų apie šį naują sutvėrimą, todėl Dievas duodavo žmonėms dvasines dovanas. Per dvasines dovanas Dievas davė bažnyčioms pažinimą ir reikalingą statydinimą. Kiekvienas, gavęs dvasinę dovaną, buvo viso bendro mechanizmo sudedamoji dalis,

kad visas kūnas statydintųsi per atskirų narių suneštinę gerovę. Jokios asmeninės naudos – viskas bažnyčios statydinimui.

Kalbos dovana

Deja, daugumoje bažnyčių net nesuvokiama, kaip turi atrodyti dvasinė dovana. Tarp dovanų jau gana ilgą laiką ir giliai įsišaknijusi yra kalbų dovana. Atrodo, kad nieko kito tikintieji nebesugeba, kaip tik malti liežuvii. Tačiau ar iš tikrųjų kalbos dovana yra tuomet, kai žmogus kalba nesuprantama kalba, kaip tai vadinama „dvasioje“? Ar tikrai šitaip tikintieji kalbėdavo, gavę kalbos dovaną? Apsilankius kai kuriose bažnyčiose susidaro įspūdis, kad kalbų dovana – tai tiesiog tarškėjimas liežuvii. Bet negi manot, kad Dievas duoda tikinčiajam kalbėti niekam nesuprantama kalba, mekenti, bliauti, murmėti, tarškėti ir malti liežuvii kažkokias nesąmones?

Pats aiškiausias kalbų dovanos pasireiškimas yra aprašytas antrame Apaštalų darbų knygos skyriuje, kai per Sekmines susirinkę Izraelio tikintieji gavo Šventosios Dvasios dovaną (Apd 2, 4-11). Ar jie mekeno, kaip šiomis dienomis pastoriai atsistoję prieš klausytojus: „Me, be, be, ta, ra, ra, bar, bar, ba...“? O paskui dar iš salės irgi pasigirsta mekenoju balsai, aimanos ir tarškėjimai.

Ar šitaip darė per Sekmines tie, kurie kalbėjo kalbomis? Aiškiai parašyta, kad jų klausėsi iš viso pasaulio į Jeruzalę atvykę žydai, ir kiekvienas girdėjo kalbant savo gimtąja kalba „nuostabius Dievo darbus“. Galilėjiečiai kalbėjo susirinkusių klausytojų kalbomis, ir ten randame pavardinta keliolika tautų, kalbančių savo kalba. Kai Dievas davė kalbos dovaną, Jis davė kalbėti kitos tautos aiškia ir suprantama kalba, nes Jis yra tvarkos, o ne sumaišties Dievas (1Kor 14, 33).

Dar svarbu tai, kad kai jie kalbėjo užsienio kalba, jie nešnekėjo bet ko – jie

skelbė „nuostabius Dievo darbus“. Dievas duodavo žmonėms prabilti ir skelbti Dievo žodį užsienio kalba – štai toks buvo kalbos dovanos tikslas, ir taip turėtų atrodyti kalbėjimas kalbomis.

Kodėl tuomet bažnyčiose kalbama niekam nesuprantama kalba? Kas tai? Įdomu, kad apie tai Biblijoje irgi rašoma, nes šis reiškinys atsirado labai seniai. Senojo Testamento laikais Izraelyje buvo tokia pati problema: tarp jų buvo netikrų pranašų, burtininkų, magų, kurie „cypsedavo ir murmedavo“ (Iz 8, 19). Kitaip sakant, jie leisdavo visokius neaiškius garsus iš raidžių junginių, kaip daroma šiandieninėse bažnyčiose. Bet ši Senajame Testamente aprašyta kalbėjimo maniera niekur nedingo, nes apaštalas Paulius rašo korintiečiams, kad jie irgi kalba nežinoma, niekam nesuprantama, kalba. Pirmo laiško korintiečiams keturioliktame skyriuje jis bara juos ir jiems aiškina, kad tokio dalyko iš viso neturėtų būti bažnyčioje, nes Dievas taip neveikia.

Bažnyčioje reikia kalbėti aiškia, visiems suprantama kalba, kad vyktų statydinimo procesas, nes tam Dievas davė šią dovaną. Dauguma žmonių nežino ir nesupranta, kodėl jie kartu susirenka – ar tik padainuoti, pašokti, palinguoti rankas iškelus, paverkti, pacypsėti ir pamurmėti? Dievas, sukūręs Kristaus kūno bažnyčią, joje pats įsteigė tvarką ir suprantamai užrašė, kas turi vykti tikinčiųjų susirinkime.

Kodėl tada korintiečiai kalbėjo nežinoma kalba, kaip šiandien tai daro bažnyčiose? Paulius išvelgė ir įvardino problemą, juos pavadindamas „kūniškais“ (1Kor 3, 1). Korintiečiai buvo viduje susiskaldę, aukštino žmogaus asmenybę, liaupsino žmogaus išmintį, gyrėsi vienas priešais kitą, padavinėjo vienas kitą netikinčiųjų teismui, paleistuvavo. Jie buvo kūniški, todėl nieko keisto, kad jie ne Dvasios, o savo kūno pajėgumu kalbėjo kalbomis. Jie, kaip ir šių dienų bažnyčios, savo kūno pagalba išgalvojo savo kalbos dovaną. Ne vienas tikinty-

sis prisipažįsta, kad norėdamas pritapti bažnyčioje dirbtinai pradėdavo „kalbėti kalbomis“. Juk visai nesunku taip padaryti. Prasižioji ir mali liežuviu, kas šauna į galvą, – tereikia išdrįsti. Visi patenkin-ti, esi savas, kaip ir jie, ir nesi nepatogioje padėtyje, kad dar neturi dvasinės dovanos. Niekada nepagalvojote, kodėl šių dienų misionieriai, nukeliavę į svetimą šalį, ieško sau vertėjų, kad išverstų jų pamokslus? Juk jei Dievas tebeduotų kalbos dovaną, misionieriai patys kalbėtų kitataučių kalba „nuostabius Dievo darbus“, kaip tai darė galilėjiečiai per Sekmines. Iš kitų šalių į Lietuvą atvykstantys pastoriai juk irgi ieško bažnyčiose vertėjų, kad klausytojai suprastų jų kalbą. Kodėl gi jie negali kalbėti lietuviškai, jei Dievas vis dar duoda kalbos dovaną? Manote, kad Dievui sunku būtų tai padaryti? Paulius juk kalbėjo kalbomis daugiau už visus, ir keliaudamas po įvairiausius miestus sutikdavo nemažai kitataučių, su kuriais puikiausiai susi-

kalbėdavo. Kodėl gi nei misionieriai, nei besisvečiuojantys pastoriai iš užsienio negali kalbėti kitataučių kalbomis? Gal dėl to, kad Dievas kalbos dovanos nebeduoda? Niekada apie tai nepagalvojote?

Dar reikėtų kai ką svarbaus paminėti. Korintiečiams Paulius rašė, kad bažnyčioje moteris negali kalbėti, t.y. nei mokyti, nei pranašauti, nei kalbėti kalbomis (1Kor 14, 27-34). Moteris bažnyčioje gali mokyti tik moterų susirinkime arba vaikus, bet tik ne ten, kur susirenka vyrai ir moterys kartu. Tokią tvarką Dievas įvedė bažnyčioje, nes Jis pradžioje vyrą ir moterį sukūrė skirtingus ir davė jiems skirtingas pareigas. Jei Dvasia iš tiesų duotą bažnyčioje kalbos dovaną, tai moterų balsų nesigirdėtų, nes Dievas joms uždraudė tai daryti. Bet ar tokia tvarka pasimato bažnyčiose? Juk tarp kalbėtojų kalbomis šiandieninėse bažnyčiose dominuoja būtent moteriški balsai.

Kalba ženklui

Labai svarbu pastebėti, kad korintiečiai buvo vienintelė Kristaus kūno bažnyčia, kuriai buvo duota kalbos dovana. Pauliaus laiškuose nėra jokių užuominų, kad romiečiai, galatai, efeziečiai, filipiečiai, kolosiečiai ar tesalonikiečiai būtų gavę kalbos dovaną. Kuo korintiečiai buvo ypatingi? Juose nieko ypatingo nebuvo išskyrus tai, kad jie rinkdavosi už sinagogos sienos, todėl jų geografinė padėtis nulėmė kalbos dovanos atsiradimą jų tarpe. Kodėl taip atsitiko? Prisiminkime, kas pirmieji gavo kalbos dovaną? Izraelio tikintieji per žydų šventę Sekmines. Žydams tai buvo ženklas, kad Dievas yra jų tarpe ir kalba tikinčiųjų lūpomis.

Pripažinkime, – kalbėti užsienio kalba jos nesimokius yra neįmanoma. Todėl klausytojai pamatę, kad galilėjiečiai kaip kokie poliglotai pradėjo kalbėti susirinkusiųjų kalbomis, suprato, kad

tai ne žmogaus darbas, o Dievo. Panaši situacija pasikartoję ir korintiečių bažnyčioje. Juk jie irgi rinkosi šalia žydų sinagogos ir netrukus susilaukė žydų, užsukusių pasmalsauti ir pasiklausti, kas čia vyksta pas tuos pagonis korintiečius. Kadangi tuo metu Dievas gyveno ir reiškesi pagonių bažnyčioje, užsukę žydai išgirdo korintiečius kalbant ne savo kalba. Žydai suprato, kad pas pagonis vyksta tai, kas kadaise vyko Jeruzalėje per Sekmines – kad jie irgi kalba kalbomis „nuostabius Dievo darbus“. Susirinkusiems pasiklausti žydams tai buvo ženklas, kad Izraelio Dievas juos paliko ir išėjo pas pagonis, ką Paulius vėliau pakartotinai rašė savo laiškuose (Rom 11, 11.13.25).

Korintiečių bažnyčioje kalbėjimas kalbomis buvo ženklas nupuolusiai Izraelio tautai (1Kor 14, 21.22). Tik dėl to korintiečiams ir tik jiems vieniems buvo duota kalbos dovana.

Stebuklai ir išgydymai

Jeį pastebėjote, stebuklų darymo ir gydymo dovana buvo duota irgi vien korintiečių bažnyčiai. Kitos pagonių bažnyčios tokiomis dovanomis nebuvo apdalintos. Išsiskirti iš kitų bažnyčių savo branda korintiečiai tikrai negalėjo – juos augumu lenkė kitos bažnyčios. Taigi matome, kad dvasinės dovanos turėjimas jokių būdu nereiškė tam tikro dvasingumo lygio, tai nebuvo dvasingumo požymis, nes dvasinėmis dovanomis labiausiai apdovanoti korintiečiai buvo patys kūniškiausi iš visų Pauliaus globojamų bažnyčių. Dievas duodavo dvasines dovanas ne atsižvelgdamas į tikinčiųjų dvasinę būklę, bet laikydamasis savo suplanuoto tikslo, siekdamas įgyvendinti savo planą Kristaus kūne.

Korintiečiai gavo kalbos, stebuklų darymo ir gydymo dovanas todėl, kad jie buvo artimoje kaiminystėje su žydais, kuriems Dievas numatė kažką perduo-

ti. Praeityje Izraelio Dievas vedė savo tautą į pažado žemę ir žydu tarpe darė gausius stebuklus bei ženklus per Mozę, Jozuę ir kitus savo vyrus, todėl žydai gerai pažinojo savo Dievą iš Jo daromų stebuklų ir ženklų. Paulius rašė korintiečiams, kad „žydai reikalauja ženklo“, jie pripratinti prie stebuklų ir išgydymų (1Kor 1, 22). Paulius tiesiai šviesiai parašė korintiečiams, kad kalbų dovana jiems duota kaip ženklas „tautai“, t.y. Izraelio tautai (1Kor 14, 21-22). Korintiečiai tuos dalykus turėjo žinoti ir naudoti kalbos dovaną pagal jos paskirtį, bet iš to, ką Paulius jiems rašė, matome, kad per savo kūniškumą jie atsidūrė sumaištyje. Matydami korintiečių bažnyčioje Dievo daromus stebuklus, išgydymus ir kalbėjimą kalbomis, užsukę žydai gerai pažino, kad šitokius dalykus daro jų Dievas. Be to, stebėdami savo Dievą pagonių bažnyčioje, jie neabejotinai suprato, kad Jis savo tautą paliko ir dabar reiškiasi pagonių tarpe.

Per taip susiklosčiusią situaciją Dievas siekė sukelti Izraelio tautos pavydą, kad kartu su pagonimis išsigelbėtų ir žydai (Rom 11, 11.13-14). Taigi stebuklų, išgydymų ir kalbų dovanos buvo duotos vien korintiečiams, ir pagrindinė jų paskirtis buvo ne Kristaus kūno bažnyčios statydinimas, bet Izraelio pavydo sukėlimas, siekiant juos išgelbėti. Kalbant apie dvasines dovanas, reikėtų pabrėžti, kad stebuklų darymo, gydymo ir kalbos dovanos buvo ne tokios naudingos, kaip kitos, kurias Dievas davė bažnyčioms. Suprantame, kad jos buvo skirtos Izraelio tautos pavydo sukėlimui, ir jų buvimas buvo reikalingesnis jai pačiai, bet ne Kristaus kūno bažnyčiai.

Pačios svarbiausios ir naudingiausios dvasinės dovanos Kristaus kūnui buvo tos, kurios buvo skirtos skelbti Dievo žodį. Tiems patiems korintiečiams dvasinės dovanos pagal naudingumą buvo suskirstytos į dvi grupes, ir apaštalas Paulius juos protino naudoti

jas teikiant pirmenybę pačioms naudingiausioms (1Kor 12, 28; 14, 1-5). Štai efeziečiams buvo duotos tik tos dovanos, kurios duodavo bažnyčiai didžiausią naudą, kurios buvo skirtos tikinčiųjų statydinimui, tobulinimui ir tarnystės paruošimui, apie ką skaitome Pauliaus parašytame laiške efeziečiams (Ef 4, 11-12). Per efeziečių bažnyčią Dievas nesiekė sukelti žydams pavydo, todėl nedavė jiems tokių dovanų, kurias turėjo korintiečiai. Mat Paulius rašė laišką efeziečiams tuo laiku, kai jis buvo įkalintas, prieš pat savo tarnystės pabaigą, ir tuo metu Dievas jau buvo užbaigęs žydų pavydo sukėlimo periodą, todėl jokia stebuklų darymo, išgydymų ar kalbos dovana nebeturėjo prasmės.

Dvasinės dovanos buvo laikinos

Visos Dievo duotos dvasinės dovanos turėjo galiojimo laiką, jos nebuvo ilgalaikės. Visiems gerai žinomame

aprašyme apie meilę daugumai liko ir tebelieka nepastebėtos labai svarbios eilutės: „Geraširdiškumas (meilė) niekada nesibaigia, bet ar tai būtų pranašystės, jos pasibaigs; ar tai būtų kalbos, jos liausis; ar tai būtų pažinimas, jis pranyks. Nes mes žinome iš dalies ir pranašaujame iš dalies. Bet kai ateis tai, kas yra tobula, tada tai, kas iš dalies, bus panaikinta. Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, supratau kaip vaikas, maščiau kaip vaikas; bet kai tapau vyru, atmečiau tai, kas vaikiška.“ (1Kor 13, 8-11)

Šioje pastraipoje, kaip ir dvyliktame laiško korintiečiams skyriuje, apaštalas Paulius kalba apie dvasines dovanas: kalbų, pažinimo ir pranašystės. Atrodytų, kad Paulius išskiria tik šias tris, bet visos kitos yra taip pat dvasinės dovanos, ir joms galioja tas pats kaip ir šioms. Panagrinėkime, ką Paulius nori visu tuo pasakyti.

Pranašystės dovana, pažinimo, kalbos ir kitos turi pasibaigti, jų turi nebe-

likti. Šitoks pareiškimas turėtų nuliūdinti daugybę dvasinių dovanų gerbėjų ir daugybę iš jų palikti be darbo ir be tarnystės. Juk nemažai krikščionių visame pasaulyje yra išgarsėjusių ir įgijusių nepajudinamą reputaciją būtent per savo dvasines dovanas. Ir dauguma iš jų pasakytų, kad tai yra nesąmonė, tačiau iš knygos žodžių neišimsi. Paulius rašo, kad jos pasibaigs, ir toliau pateikia dvasinių dovanų išnykimo priežastį, pradėdamas žodžiu „nes“. Jei skaitydami Bibliją žmonės atkreiptų dėmesį į šiuos jungtukus, bažnyčių būklė tikrai būtų daug geresnė.

Dvasinės dovanos pasibaigs, NES jos yra ribotos, jos yra „iš dalies“, jos duoda dalinę naudą tikintiesiems. Todėl Dievas nori jas pakeisti tuo, „kas tobula“, tobulesniu dalyku, tuo, kas duoda didžiausią naudą. Atidesnis skaitytojas, manau, supras, kad tai, kas „iš dalies“ yra dalinis Dievo žodis, ne visas. Juk pranašavimas „iš dalies“ – tai pranašavimas ne viską pasakant klausytojui,

o tik dalį tiesos. Jei pranašas kalba iš dalies, tai jis ne viską žino, jam Dievas visko neapreiškė. Jei „mes žinome iš dalies“, vadinasi žinome ne viską, neturime viso pažinimo, ar ne taip? Paulius netgi paaiškina visa tai, pateikdamas pavyzdį iš savo patirties: „Kai buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, supratau kaip vaikas, maščiau kaip vaikas; bet kai tapau vyru, atmečiau tai, kas vaikiška.“ Paulius kažkada turėjo dalinį pažinimą, visko nežinojo, todėl buvo vaikas. Tačiau kiek vėliau pažino daugiau, ir tada tapo vyru. Jis netgi rašo korintiečiams, kad jis turi daugiau pažinimo, tačiau jie dėl savo kūniškumo dar nėra pasiruošę iš jo priimti daugiau tiesos (1Kor 3, 1-2).

Rašydamas apie save, Paulius taip pat pabrėžė dar vieną labai svarbų dalyką: kad tapęs „vyru“, jis atmetė „tai, kas vaikiška“. Gavęs daugiau Dievo tiesos pažinimo, jis atmetė vaikišką pažinimą, nes kai turi daugiau tiesos, dalinė, vaikiška tiesa nebereikalinga. Dvasinės

dovanos suteikdavo tikintiesiems dalinę pranašystę, dalinį pažinimą, tikintieji pažinimu buvo tik „vaikai“, bet ne „vyrai“. Kai bažnyčiose pranašai, apaštalai, mokytojai skelbdavo Dievo žodį, jie kalbėdavo tik dalį, nes Dievas jiems tik dalį teapreikšdavo. Tačiau atėjus tam, „kas tobula“, vaikai, žinoję „iš dalies“, taps vyrais ir paliks dalinį pažinimą. Juk kai turi visą tiesą, negi tau bereikia dalinės tiesos? Kai atsirado visa Dievo tiesa, visas Dievo žodis, tada daliniam žodžiui pasilikti nebelieka jokios prasmės.

Kalbant apie dalinį pažinimą ir viso pažinimo atsiradimą, reikia turėti galvoje vieną svarbų dalyką. Kai Paulius skelbė evangeliją ir atsirado bažnyčios, tada jis tikintiesiems dar nebuvo parašęs nei vieno laiško. Niekas neturėjo tokios galimybės, kaip mes, atsiversti Naujajį Testamentą ir skaityti apaštalo Pauliaus raštus. Todėl Dievas davė bažnyčioms dvasines dovanas, kad jie skelbtų žodį susirinkimuose ir sutvirtintų tikinčiuosius.

Tuo laiku pažinimas buvo tik dalinis. Tačiau praėjus kelioms dešimtims metų, Paulius parašė paskutinį savo laišką ir išpildė Dievo žodį (Kol 1, 25). Nuo tada Raštas buvo užbaigtas ir patvirtintas tuometinių apaštalų ir pranašų kaip „visas Raštas“, ir nuo tada pagonių bažnyčios įžengė į „tobulo“ pažinimo laikotarpį. Ir jau tada nebereikalingomis tapo dvasinės dovanos. Todėl Pauliaus laiškų rašymas ir jų užbaigimas vaidino tiesioginį vaidmenį dvasinių dovanų atsiradimui ir išnykimui.

Ar suprantate, kad bet kokios dvasinės dovanos turėjimas šiandien nei vienam tikinčiajam neduoda jokios naudos ir netgi atvirksčiai – jį apiplėšia? Jei kas šiandien bažnyčiose kalba apie pranašų, kalbų dovanos ar kitų dovanų reikalingumą, tai jie siekia to, ko jau nebėra, kas neduoda pilno pažinimo, ir visiškai ignoruoja tobulą pažinimą, kuris yra užbaigtame Rašte. Žinote turbūt apie taip vadinamus „apaštalus“, „pranašus“,

„pateptuosius“, besilankančius bažnyčiose, kurių daugumos su nekantrumu laukia kaip saulės patekant, nes jie neva turi iš Dievo apreiškimą. Dauguma iš jų savo pamoksluose kalba: „Dievas man pasakė“, „Jėzus man kalbėjo“, „Dvasia man pasakė“ ir panašiai. Tačiau tai yra visiška tuštybė ir melas. Juk jei tebėra apaštalai ir pranašai, kurie tebegauna iš Dievo apreiškimus, tuomet Dievo žodis dar neužbaigtas rašyti.

Apaštalams ir pranašams praeityje Dievas kalbėdavo per apreiškimus todėl, kad Raštas dar nebuvo užbaigtas. Apaštalas Paulius ir kiti apaštalai gaudavo iš Dievo apreiškimus žodžiu ir visus gautus žodžius užrašė į Raštą. Viskas, ką Dievas kalbėjo žodžiu, ką Jis norėjo pasakyti, apaštalai jau užrašė į Raštą, todėl Dievas nebekalba žodžiu. Dievas šiandien jau kalba ne žodžiu, o raštu – per Raštą. Dauguma tikinčiųjų ausis ištempę klauso taip vadinamų „pranašų“ ir „apaštalų“, net nesuprasdami, kaip tai

pavojinga! Tikrieji pranašai ir apaštalai jau užrašė iš Dievo gautus žodžius į Raštą ir jį užbaigė.

Ką tuomet daro šitie dabartiniai „apaštalai“ ir „pranašai“? Jie yra netikri, jie apsišaukėliai, jie klaidina tikinčiuosius! Savo pasakomis jie atitraukia tikinčiuosius nuo užrašyto ir užbaigto Dievo žodžio. Nenuostabu, kad dauguma krikščionių pasiklausę taip vadinamų „pranašų“, jų žodžius labai sureikšmina ir iškelia aukščiau Biblijos. Tokiems krikščionims „pranašo“ žodžiai ką tik „gauti iš Dievo“ pasidaro aktualesni, naujesni, todėl Biblija tampa antraeilium šaltiniu. Nemažai krikščionių yra tapę tais, kuriuos Jėzus barė už tai, kad jie savo tradicijas iškėlė aukščiau Dievo žodžio. Jums tai neprimena populiariausios religijos, kurioje pirmiausia vietą užima tradicijos: sakramentai, šventųjų statulos ir paveikslai, mišios, įvairios apeigos? Toje religijoje Biblija užima antrą vietą. Panašiu keliu eina ir bažnyčias

lankantys krikščionys, kurie ieško Dievo per ženklus, stebuklus, per „pranašus“ ar vidinius balsus.

Evangelistai, pastoriai, mokytojai

O kaip dėl evangelistų, pastorių ir mokytojų? Laiške korintiečiams ir efeziečiams parašyta, kad bažnyčiai duotos šios labai svarbios dovanos, nes jų dėka bažnyčioje vyksta augimo ir tobulėjimo procesas. kažkas bažnyčioje turi mokytį tikinčiuosius, jiems pamokslauti, jais rūpintis, kad jie sutvirtėtų tikėjime. Jei nebeliko dvasinių dovanų, tai nebeliko pastorių, mokytojų ir evangelistų? Nieko panašaus. Reikia pirmiausia suprasti, kas tai yra dvasinė dovana. Tai – dovana. Tai – ne žmogaus pastangos, o stebuklingas Dievo įgalinimas. Kai žmonės kalbėdavo kalbomis, jie tai darydavo, nes Dievas jiems įdėdavo į burną žodžius, tai buvo dovana. Apaštalai, pranašai, evangelistai, pastoriai, mokytojai

irgi gaudavo iš Dievo žodžius ir kitus sugebėjimus, kad išpildytų gautos dovanos reikalavimus. Jiems nereikėdavo valandų valandomis studijuoti Raštą, kad turėtų, ką pasakyti klausytojams, nes Dievas pats jau būdavo jiems paruošęs žodžius. Jie tai darydavo ne savo pastangomis, bet Dievo dovanos veikiami. Tad dvasinė dovana – tai Dievo pasireiškimas per žmogų be pastarojo pastangų.

Tačiau yra kita dvasinės dovanos paskirtis. Jos dėka būdavo atliekama tarnystė tikinčiųjų labui: mokymas, pamokslavimas, žodžio skelbimas. Praeityje pastorius ar mokytojas ne tik buvo stebuklingai Dievo įgalintas, bet ir tos dovanos dėka atlikdavo tarnystę tikinčiųjų labui, jų dvasiniam augimui. Tokiu būdu dvasinė dovana turėjo dvi puses: ji buvo stebuklingas Dievo įsikišimas ir tuo pačiu – tarnystės įrankis. Išnykus dvasinėms dovanoms nebeliko ir stebuklingos Dievo galios, tačiau tarnystė išliko, ji niekur nedingo. Juk ir toliau rei-

kia skelbti žodį bažnyčiai ir aplinkiniam pasauliui.

Kai nebeliko dvasinių dovanų, tikintysis nebegauna stebuklingos Dievo pagalbos, bet pats turi darbuotis Dievo žodyje, jį skaityti, nagrinėti. Išnykus dvasinėms dovanoms pasikeitė tiesiog jėgos šaltinis: vietoje stebuklingos Dievo galios pačiam žmogui reikia įdėti savo pastangų. Puikų tokio pasikeitimo pavyzdį regime šiose Rašto eilutėse: „Tai yra tikras pasakymas: jei kas trokšta vyskupo tarnystės, tas trokšta gero darbo. Tuomet vyskupas turi būti nepeiktinas, vienos žmonos vyras, budrus, blaivus, gero elgesio, linkęs į svetingumą, sugėbantį mokyti; ne linkęs į vėną, ne mušeika, ne geidžiantis nešvaraus pelno; bet kantrus, ne triukšmadarys, ne godus; gerai valdantis savo namus, savo vaikus laikantis klusnume su visišku rimtumu; (nes jei kas nežino, kaip valdyti savo namus, kaip jis rūpinsis Dievo bažnyčia?) ne naujatis, kad pasididžiavęs neįpul-

tų į velnio pasmerkimą. Be to, jis turi turėti gerus atsiliepinimus nuo esančiųjų išorėje; kad nepatektų į priekaištavimą ir velnio pinkles.“ (1Tim 3, 1-7)

Šiose eilutėse yra du svarbūs dalykai, parodantys, kad vyskupystė nėra dvasinė dovana. Visų pirma, vyskupas nėra dvasinė dovana todėl, kad tarp bažnyčioms anksčiau duotų dovanų tokios dovanos nebuvo. Antras svarbus dalykas yra tas, kad vyskupo tarnystės reikia „trokšti“. Žmogui reikia įdėti pastangų, ja Dievas neapdovanoja. Tikinčiajame turi atsirasti noras rūpintis visa bažnyčia, ją mokyti, jai pamokslauti. Troškimas šiame kontekste nėra panašus į tokį, kuomet vieną dieną atsikėlus staiga užsimanoma būti vyskupu, panašiai, kaip kad vasarą užsimanoma ledų. Tas troškimas atsiranda tik po ilgo laiko, po intensyvaus ugdymo proceso, kuomet buvo mokomasi Dievo žodžio, ir tam pačiam žodžiui vėliau paskatinus atsiranda šios tarnystės troškimas. Be to,

kandidatas į vyskopus dar turi turėti visas apaštalo Pauliaus aprašytas savybes. Ne bet kas gali atlikti šią tarnystę. Būsimasis vyskupas turi būti Dievo žodžio išstobulintas ir paskatintas trokšti šio darbo, be to, jis turi atitikti Pauliaus išvardintus reikalavimus. Suprantama, kad daugelyje bažnyčių niekas nepaiso tokių reikalavimų. Žinome ne vieną bažnyčią, kurios pastorė yra moteris, nors apaštalas Paulius pakartotinai perspėja, kad moteris neturi teisės užimti tokių pareigų (1Tim 2, 11-12; 1Kor 14, 34-35). Kai kurios pastorės net drįsta pasakyti, kad „Dievas mane pašaukė į šią tarnystę“. Išeina taip, kad Dievas savo žodyje griežtai uždraudė moteriai užimti tokias pareigas, tačiau dėl vienos ar kitos moters Jis padarė išimtį pats nusižengdamas savo žodžiui? Jei Dievas Rašte sakytų viena, o realybėje darytų visai ką kita, tuomet Jis būtų melagis. Tačiau žinome, kas yra melagis, o tiksliau melagė, sakydama, kad Dievas ją pašaukė būti pastore.

Ar bažnyčios dažnai nepaiso Dievo žodžio nurodymų? Taip. Bet ar tokiu pavyzdžiu reikia sekti? Ne. Kas pasitiki Dievo žodžiu, turi atsiskirti nuo klaidžiamokslių ir ieškoti, burtis į ištikimųjų gretas. Dievas ieško ne sėkmingų, išmanių, gabių, užsidegusių ar uolių, o ištikimų, kurie ištikimai laikosi Jo žodžio (1Kor 4, 2). Nesvarbu, kad su mumis renkasi tik tiek žmonių, kiek buvo Nojaus arkoje, nesvarbu, kad nėra pakankamai lėšų ar priemonių, svarbu, kad pasitikime Dievo žodžiu, nepaisydami aplinkinių nuomonių ir spaudimo. Taigi išsiaiškinome, kaip tampama vyskupu, kad tai neįvyksta Dievui davus dvasinę dovaną ar Dievui „pašaukus“.

Dabartiniu metu Dievas ruošia tikinčiuosius tarnystei savo žodžio pagalba. Skaitydami Bibliją mes išsiaiškiname Dievo valią, bręstame, tobulėjame, mūsų vidiniame žmoguje atsiranda pasikeitimai, mes pradedame pažinti Dievo veiklą Kristaus kūne. Tada gimsta noras

dalyvauti Dievo plane ir prisidėti prie Kristaus kūno gerovės. Ką Dievas anksčiau darydavo per dvasines dovanas, tai šiandien vyksta veikiant Dievo žodžiui mūsų vidiniame žmoguje.

Dar vienas pavyzdys:

„Tad turėdami dovanų, skirtingų pagal mums suteiktą malonę: ar tai pranašystę, tai pranašaukime pagal tikėjimo proporciją; ar tarnystę, tai patarnaukime savo tarnavimu; arba kas moko, – mokymu; arba kas ragina, – raginimu; kas duoda, tedaro tai su paprastumu; kas valdo, – su uolumu; kas rodo gailestingumą, – su linksmumu.“ (Rom 12, 6-8)

Romiečiai gavo dvasines dovanas: pranašystės, tarnystės, mokymo, raginimo, davimo, valdymo ir gailestingumo, iš kurių vienos buvo plačiai naudojamos bažnyčiose, tuo tarpu kitos šalia jų mums atrodo neįprastai. Suprantama, kad pranašavimas, mokymas ir raginimas patarnaudavo bažnyčiai Dievo žodį, kurį tikintieji gaudavo per apreiškimus.

Tačiau kitos išvardintos dovanos – davimo, valdymo ir gailestingumo – atrodo kiek keistokos, tarsi atsidūrusios ne savo vietoje. Pasirodo, kad Dievas anksčiau tokiu pat stebuklingu būdu duodavo žmogui galią daryti gailestingumo darbus, valdyti ir duoti. Reikia suprasti, kad tai buvo Kristaus kūno pradžia, žmonės neturėjo Pauliaus raštų, kad skaitydami pasimokytų, kaip gyventi krikščioniškai. Todėl Dievas įsiterpdavo, duodavo tikintiesiems dovanų, stebuklingai juos skatindavo būti gailestingais, būti dosniais, išmintingai valdyti.

Ar šiandien reikia, kad stebuklingu būdu taptume dosnūs, gailestingi, išmintingai valdantys? Na, aišku, gal mes ir norėtume stebuklingai daryti tai, ko mūsų nuodėminga prigimtis nenori daryti: atleisti, būti kantriam, gailestingam, pakančiam, dosniam... Šiandien dvasinių dovanų darbą padaro Dievo žodis, nes jis mus moko būti gailestingais, atleisti, kaip Kristus mus atleido,

pakęsti vienas kitą, dalinti tikinčiųjų būtinybėms ir panašiai. Dievo žodis yra galingas, jis veikia, jis skatina mus būti kitokiais, suteikdamas mums galią daryti tai, ko moko Biblija, ir nepaklusti kūno norams. Anksčiau Dievo galia pasireiškėdavo stebuklingai, jam įsiterpiant per dvasinę dovaną, tačiau dabar Jo galia pasireiškia per Raštą (1Tes 2, 13). Anksčiau romiečiams Dievas stebuklingai suteikdavo galią rodyti gailestingumą, duoti, išmintingai valdyti, o šiandien Jis tą pačią galią suteikia mums ne per dvasines dovanas, o per savo žodį Šv. Rašte.

Apaštalai ir Pranašai

Baigiant apie dvasines dovanas reikėtų paminėti apaštalų ir pranašų svarbą. Šios dvi dovanos buvo ypatingos, nes apaštalai ir pranašai pastatė pagrindus bažnyčioms: „esate pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato“; (Ef 2, 20) „pagal Dievo man duotą malonę aš, kaip išmin-

tingas vadovaujantis statytojas, padėjau pamatą, o kitas ant jo stato.“ (1Kor 3, 10)

Koks tai pamatas, kurį padėjo apaštalai ir pranašai? Ar jie kalba apie betoną, akmenis, armatūrą? Ne, suprantaime, kad tai ne fizinis pamatas iš akmenų ir betono, bet Dievo žodis, kuris buvo pamatas tikinčiųjų bažnyčioms. Apaštalai ir pranašai atliko labai svarbų darbą mūsų visų labui, jie užrašė Naująjį Testamentą ir surinko jį į vieną knygą. Naujasis Testamentas buvo sukomplektuotas ir pripažintas kaip šv. Raštas tuo metu, kai dar buvo gyvi ano meto apaštalai: Petras, Jonas, Jokūbas, Paulius ir kiti. Tada Dievas duodavo jiems sugebėjimą atpažinti raštų tikrumą, kad paėmę į rankas rankraštį jie galėtų pasakyti, ar tai Dievo žodis, ar ne. Štai apaštalas Paulius rašo apie pranašo gebėjimą tai padaryti: „Jei kas mano esąs pranašas ar dvasiškas, tas tepripažįsta, kad tai, ką jums rašau, yra Viešpaties įsakymai.“ (1Kor 14, 37)

Pranašas sugebėdavo atskirti apaš-

talo Pauliaus raštus ir pripažinti, kad tai Viešpaties žodžiai. Izraelio apaštalas Petras irgi žinojo, kurie yra Pauliaus laišakai (2Pt 3, 16). Naujojo Testamento pranašai ne tik pranašavo bažnyčiose, bet jie dar turėjo Dievo suteiktą gebėjimą atpažinti Dievo raštus ir juos surinkti į visumą.

Apaštalas Paulius rašo savo laiške romiečiams, kad Dievas jam atskleidė evangeliją ir paslaptį, ko niekas anksčiau nežinojo, nes Dievas iki Pauliaus išgelbėjimo apie tai tylėjo. Ir visa ta Pauliui apreikšta žinia visiems kitiems buvo duota per pranašų raštus: „bet dabar atskleista ir per pranašų Raštus pagal amžinojo Dievo įsakymą duota žinoti visoms tautoms tikėjimo klusnumui.“ (Rom 16, 26)

Visi Pauliaus užrašyti rankraščiai buvo renkami to meto bažnyčios pranašų ir įtraukiami į Naująjį Testamentą, į „pranašų raštus“. Dievas per pranašus pasirūpino, kad mes turėtume Naujojo Testamento raštus. Daugelis klaidingai

galvoja, neva „bažnyčios tėvai“ po kelių šimtų metų susirinko prie apvalaus stalo ir nusprendė, kokie raštai turėtų būti įtraukti į Naująjį Testamentą, o kokie ne. Šitą darbą atlikti Dievas nepaliko žmogui, Jis pats davė gebėjimą apaštalų laikais gyvenusiems pranašams atpažinti ir surinkti raštus į vieną knygą ir tai vadinti „pranašų raštais“.

Dievui Jo knyga per daug svarbi, kad Jis būtų palikęs ją sukomplektuoti kažkokių nuodėmingų žmonių valiai ir nuožiūrai. Kai visas Naujojo Testamento raštas buvo užbaigtas rašyti, pranašų pripažintas ir surinktas į vieną knygą, nebeliko pranašų dovanos. Tas pats likimas ištiko ir kitas dvasines dovanas, jų irgi nebereikia, nes visas Raštas atnešė tobulą pažinimą. Be to, Raštas ne tik atnešė visą pažinimą, bet ir turi galią tobulinti tikinčiuosius, skatinti juos atlikti tarnystę. Dabar bet kuris tikintysis per Rašto mokymą gali ugdytis ir atrasti savo pašaukimą Kristaus kūne, todėl

nebereikia, kad Dievas duotų jam dvasinę dovaną tam tikrai tarnystei atlikti. Ką Dievas anksčiau darydavo per dvasines dovanas, tą Jis dabar daro per Dievo žodį: moko, statydina, tobulina, suteikia išminties, skatina tikintįjį norėti ir daryti tuos darbus, kuriems jis yra sukurtas Kristuje Jėzuje (Ef 2, 10; Fil 2, 13).

Neieškokite, kaip dauguma pasiklydėlių vis dar ieško, dvasinių dovanų – tarsi vaikai žaisliukų; verčiau tegul jūsų akys prisiriša prie Rašto, kuriame rasite tobulą Dievo valią ir savo pašaukimą Jo darbe.

„Visas Raštas yra duotas Dievo įkvėpimu ir yra naudingas mokslui, patarsimui, teisumo pamokymui, kad Dievo žmogus būtų tobulas, visiškai aprūpintas visiems geriems darbams.“ (2Tim 3, 16-17)

© *Malonės Žinia* | 2020
www.maloneszinia.lt